

АНДЖЕЙ САПКОВСКИ ЗРЪНЦЕ ИСТИНА

Превод от полски: Мария Раева, 1991

chitanka.info

I. Черните точки на фона на прорязаното от ивици мъгла небе, привлякоха с движението си вниманието на вещера. Бяха много. Птиците кръжаха, описвайки бавни, спокойни кръгове, след това внезапно се снишаваха и веднага отново излитаха нагоре, биейки с крила.

Вещерът ги наблюдава дълго, преценяваше разстоянието и времето за изминаването му, като включваше в сметките си релефа на терена, гъстотата на гората, дълбочината и посоката на дерето, за което подозираше, че съществува. Накрая отметна плаща си, стегна с две дупки препаската, която пресичаше гърдите му. Дръжката на прехвърления зад гърба му меч щръкна над дясното му рамо.

— Ще удължим малко пътя си, Плотка — каза той. — Ще напуснем тракта. Птичетата, както ми се струва, не кръжат там без причина.

Крантата, естествено, не отговори, но потегли, послушна на познатия глас.

— Кой знае, може да е мъртъв лос — продължи Жералд. — Но може и да не е лос. Кой знае?

Дерето, разбира се, беше там, където очакваше, за момент вещерът погледна отгоре към короните на дърветата, плътно изпълнил падината. Склоновете обаче бяха полегати, а дъното сухо, без тръни, без изгнили пънове. Бързо премина дерето. От другата страна пак имаше гъсталак, зад него — поляна и ветролом, издигащ нагоре сплетени клони и корени.

Птиците, уплашени от появата на ездача, се стрелнаха нагоре, диво, остро и прегракнало заграчиха.

Жералд веднага забеляза първия труп — белотата на овчето кожухче и матовата синева на роклята рязко се отделяха от пожълтелите купчинки острица. Не виждаше другия труп, но знаеше къде се намира — мястото му се издаваше от позата на трите вълка, които наблюдаваха спокойно ездача, седнали на задните си лапи. Крантата на вещера изпръхтя. Вълците като по команда, без да бързат, се отправиха към гората, обръщайки триъгълните си глави от време на време към пришълеца. Жералд скочи от коня.

Жената с кожухчето и синята рокля нямаше лице, гърло и част от бедрото. Вещерът я отмина, без да се навежда.

Мъжът лежеше с лице към земята. Жералд не обърна тялото, като видя, че и тук вълците и птиците не са си губили времето. Впрочем нямаше нужда останките да се оглеждат по-подробно — раменете и гърбът на вълнената дреха бяха покрити с черна, разлята засъхнала кръв. Беше ясно, че мъжът е загинал от удар във врата, а вълците са разкъсали тялото по-късно. На широкия пояс на мъжа имаше кожена торба. Вещерът я откъсна, изхвърли едно след друго в тревата огниво, късче тебешир, восък за печат, шепа сребърни монети, сгъваемо ножче в костен калъф, заешко ухо, три ключа на обръч, амулет с фаличен символ. Две писма, писани на платно, бяха намокрени от дъжда и росата, руните се бяха разлепили, зацапали. Третото, върху пергамент, също беше повредено от влагата, но се четеше. Това беше кредитен билет, издаден от банката в Муривел на търговец с име Руле Аспер или Аспен. Сумата не беше голяма.

Жералд се наведе и вдигна дясната ръка на мъжа. Както и очакваше, медният пръстен на подпухналия му и посинял пръст носеше знака на оръжейните майстори — стилизиран шлем със забрало, два кръстоносни меча и издълбано под тях А.

Вещерът се върна към трупа на жената. Докато обръщаше тялото, нещо го убоде по пръста. Беше роза, закачена на роклята. Беше увехнала, но не беше загубила цвета си — листенцата бяха тъмносини, почти черни. Жералд за пръв път в живота си виждаше такава роза. Обърна тялото напълно и потрепери.

Върху откритата, деформирана шия на жената ясно се виждаха следи от зъби. Не вълчи.

Вещерът се дръпна предпазливо към коня. Без да изпуска от поглед края на гората, той се метна на седлото. Обиколи два пъти поляната, като се навеждаше и внимателно оглеждаше земята.

— Да, Плотка — каза тихо той, задържайки коня. — Работата е ясна, макар и не съвсем. Оръжейникът и жената са дошли на коне откъм онази гора. Без съмнение са се движели от Муривел към къщи, защото никой не носи със себе си дълго време непохарчени пари. Защо са минали оттук, а не по пътя, не се знае. Но са вървели през калуната, един до друг. И тогава, не зная защо, двамата са слезли или са паднали от конете. Оръжейникът е загинал моментално. Жената е тичала, след това е паднала и също е загинала, а онова нещо, което не е оставило

следи, я е влачило по земята, забило зъби в шията ѝ. Станало е преди два или три дни. Конете са избягали, няма да ги търсим.

Крантата, естествено, не отговори, запръхтя неспокойно, реагирайки на познатия глас.

— Онова нещо, което е убило двамата — продължаваше Жералд, загледан в края на гората, — не е било нито вълкодав, нито горски дух. Нито единият, нито другият щяха да оставят толкова нещо за лешоядите. Ако наоколо имаше блата, бих казал, че е кикимора или вепър. Но тук няма блата.

Вещерът се наклони, отметна покривалото на коня, откривайки закачения там втори меч, с блестяща, богато украсена ръкохватка.

— Да, Плотка, ще удължим малко пътя си. Трябва да проверим защо оръжейникът и жената са минали през гората, а не по пътя. Ако отминаваме равнодушно такива събития, няма да спечелим дори за твоя овес, нали, Плотка?

Конят послушно потегли напред, през ветролома, като внимателно прекрачваше дупките.

— Макар че не е вълкодав, няма да рискуваме — продължаваше вещерът. Той измъкна от торбата на седлото изсушено букетче самокитка и го окачи на юздата. Конят изпръхтя. Жералд разхлаби малко кафтана около врата си, извади навън медальон с гравирана вълча муцуна. Медальонът, окачен на сребърна верига, затанцува в такт с конския ход и разпиля като живак слънчевите лъчи.

II. Червените керемиди на конусовидния покрив зърна за пръв път от върха на възвишението, по което се беше изкачил, скъсявайки завоя по едва забележима пътечка. Склоновете, обрасли с леска, покрити с изсъхнали клони, постлани с дебел килим от жълти листа, не бяха много безопасни за слизване. Вещерът се измъкна, предпазливо мина встрани от пътеката, задържа коня и, сгънат на две, затърси следи.

Конят навири глава, зацвили диво, затропа, затанцува на пътеката, вдигайки във въздуха сухите листа. Жералд, обгръщайки с лявата си ръка шията на животното, направи Знака на Аксия с пръстите на дясната и го прокара по главата на коня, шепнейки заклинания.

— Чак толкова ли е ужасно? — измънка той, като се оглеждаше и продължаваше да прави Знака. — Чак толкова? Спокойно, Плотка, спокойно.

Магията подежда бързо, но уплашената кранта потегли със скок, тъпо, неестествено, загубила еластичността на своя ход. Вещерът скочи на земята, продължи пеша, теглейки коня за юздата. Озова се пред висока стена.

Между стената и гората нямаше разстояние. Млади дръвчета и смрика смесваха листата си с бръшляна и дивата лоза, обвили камънака. Жералд вдигна глава. В този миг почувства как по врата му се впива и се движи, пълзи невидимо, меко същество, гъделичкайки го, изправяйки косите му. Знаеше какво е това. Някой го наблюдаваше.

Обърна се бавно, плавно. Плотка изпръхтя, мускулите на врата ѝ затрепераха, задвижиха се под кожата.

На ръба на възвишението, от което преди малко бяха слезли, неподвижно стоеше девойка, подпряла се с ръка на една елха. Бялата ѝ отпусната рокля контрастираше с лъскавата чернота на дългите, разплетени коси, пръснати по раменете ѝ. На Жералд се стори, че се усмивва, но не беше сигурен — беше доста далеч.

— Здравей! — каза той и вдигна ръка в приятелски жест. Направи крачка към момичето. То следеше движенията му, извивайки леко глава. Лицето му беше бяло, очите черни и огромни. Усмивката, доколкото това беше усмивка — изчезна от лицето му, като изтрита с кърпа. Жералд направи още една крачка. Листата зашумяха. Девойката побегна като сърна по склона, мушна се в лещака и се превърна в бяла мъгла, потъвайки в гората. Изглежда, дългата рокля не ограничаваше свободата на движенията ѝ.

Кобилата на вещера зацвили продължително, вирейки глава. Все още загледан към гората, Жералд машинално я успокои със Знака. После, като дърпаше коня за юздата, продължи бавно покрай стената, затънал до кръста в листата.

Солидната, обкована с желязо врата, закачена на ръждиви панти, имаше голямо медно чукало. След кратко колебание Жералд протегна ръка и докосна позеленелия пръстен. Отскочи веднага, защото в този миг вратата се отвори със скърцане и хрустене, разхвърляйки встрани снопчета трева, камъни и клони. Зад вратата нямаше никой — виждаше се само пуст двор, занемарен, обрасъл с коприва.

Влезе, като дърпаше след себе си коня. Замаяна от Знака, крантата не се противеше, но местеше краката си вдървено и несигурно.

От три страни дворът беше заобиколен от стена и останки от дървени колони, четвъртата представляваше фасадата на малък замък, надупчена като след шарка от опадала мазилка, мръсни вади и гирлянди от бръшлян. Прозорците, чиято боя беше олющена, бяха затворени. Вратите също.

Жералд прехвърли юздите на Плотка през дървения стълб до портата и тръгна бавно към замъка по лъкатушеща алейка, която минаваше покрай ниска, пълна с листа и боклук чаша на малък фонтан. В центъра на фонтана, върху фантастичен цокъл, беше оцеляла и се издигаше нагоре очуканата опашка на делфин от бял камък.

Край фонтана, на нещо, което някога е било цветна леха, растеше розов храст. По нищо освен по цвета на розите си той не се различаваше от другите розови храсти, които беше виждал. Цветовете бяха изключителни — индиго, с леко пурпурно преливане на краищата на някои листенца. Вещерът докосна един от тях и доближи лицето си, за да го помирише. Цветовете имаха типичния за розите аромат, само че малко по-силен.

Вратите на замъка, а едновременно с тях и всички прозорци, се разтвориха с трясък. Жералд бързо вдигна глава. По алеята, разхвърляйки чакъла, право срещу него стремглаво се носеше чудовище.

Дясната ръка на вещера светкавично се метна нагоре, над дясното рамо, и в същия момент лявата дръпна силно препаската на гърдите, така че дръжката на меча сама скочи в дланта му. Излитайки със съскане от ножницата, острието описа блестящ полукръг и замря, насочено към звяра. Пред вида му чудовището спря. Чакълът се пръсна във всички посоки. Вещерът дори не трепна.

Създанието беше човекоподобно, облечено в поизносени, но хубави одежди, нелишени от вкус, но с напълно излишни украси. Приликата с човека обаче не стигаше по-далеч от поомърляната дреха — над нея стърчеше огромна, космата като меча глава с огромни уши, чифт диви очи и ужасяваща паст, пълна с криви зъби, между които като пламък грееше червен език.

— Марш оттук, смъртни човече! — изрева чудовището, като размахваше лапи, но не помръдваше от мястото си. — Ще те изям! Ще те разкъсам на парчета!

Вещерът не трепна, не отпусна меча си.

— Глух ли си? Марш оттук! — изкрещя страшилището, след което нададе нещо средно между квичене на вепър и рев на елен. Крилата на всички прозорци затропаха, къртейки мазилка и зидария от корнизите. Но нито вещерът, нито чудовището помръднаха.

— Изчезвай, докато си още цял! — изръмжа чудовището, но вече като че ли не беше толкова сигурно... — Защото, ако не, то...

— То какво? — го прекъсна Жералд.

Чудовището започна да сумти, изкриви отвратителната си глава.

— Виж го ти, какъв смелчага — каза то спокойно, оголвайки зъби, блещейки кръвясали очи. — Отпусни това желязо, ако обичаш. Може да не си разбрал, че се намираш в двора на собствения ми дом? А може би там, откъдето си, има обичай домакинът да се заплашва с меч в собствения му двор?

— Да — каза Жералд. — Но само домакини, които посрещат гостите си с биволски рев и обещание да ги разкъсат на парчета.

— Ах, чума — ядоса се чудовището. — Ще обижда отгоре на всичко, скитникът му със скитник. Намерил се гост! Пъхна се в двора, унищожава чуждите цветя, перчи се и мисли, че веднага ще му поднесат хляб и сол! Тфу!

Страшилището плю, подсмръкна и затвори уста. Долните му зъби останаха да стърчат, придавайки му вид на глиган.

— И какво? — каза след известно време вещерът, отпусайки меча си. — Така ли ще стоим?

— А какво предлагаш? Да си легнем? — изпръхтя чудовището.

— Скрый това желязо, ти казвам.

Вещерът сръчно пъхна оръжието в ножницата на гърба си и без да сваля ръката си, поглади дръжката, щръкнала над раменете му.

— Предпочитам да не правиш много резки движения — каза вещерът. — Този меч винаги може да бъде изваден, и то по-бързо, отколкото допусках.

— Видях — изхърка чудовището. — Ако не, отдавна да си зад портата, със следа от ритника ми върху муцуната. Какво искаш? Откъде се взе?

— Заблудих се — излъга вещерът.

— Заблудил се — повтори чудовището и изкриви огромната си уста в страховита гримаса. — Е, тогава се оправяй. Зад портата е пътя. Обърни лявото си ухо към слънцето и го дръж така — ще се върнеш, където трябва. Е, какво чакаш?

— Има ли вода тук? — запита спокойно Жералд. — Конят е жаден. Аз също, ако нямаш нищо против.

Чудовището пристъпи от крак на крак, почеса се зад ухото.

— Ей, я слушай — каза то. — Наистина ли не те е страх от мен?

— А трябва ли?

Чудовището се огледа, изръмжа, с размах повдигна буфаните на панталона си.

— Ох, краста, такава. Гостенин. Не се случва всеки ден някой да ме види и да не хукне или да не припадне. Е, добре. Ти си уморен, порядъчен пътник, каня те да влезеш. Ако обаче си крадец или разбойник, те предупреждавам, че този дом се подчинява на заповедите ми. Между тези стени командвам аз!

Вдигна космата лапа. Всички прозорци отново се заблъскаха в стените, а в каменното гърло на делфина нещо забуча.

— Каня те — повтори то.

Жералд не помръдна, оглеждайки го изпитателно.

— Сам ли живееш?

— Какво те интересува с кого живея? — каза гневно изчадието, разтваряйки своята паст. След това се изкикоти. — Аха, разбирам. Сигурно се интересуваш дали нямам четирийсет приятелчета, равни по красота с мен. Нямам. Е, какво, досадо, ще се възползваш ли от поканата, отправена от все сърце? Ако не, вратата е там, точно зад гърба ти!

Жералд се поклони дървено.

— Приемам поканата — каза той церемониално. — Няма да потъпча законите на гостоприемството.

— Моят дом е твой дом — отвърна чудовището, също церемониално, макар и небрежно. — Оттук, гостенино. А коня си дай тук, до кладенеца.

Замъкът и отвътре плачеше за сериозен ремонт, въпреки че беше доста чисто и подредено. Мебелите явно бяха дело на добри майстори,

макар и да е било преди много време. Във въздуха висеше остра миризма на пушек. Беше тъмно.

— Светлина! — изрева чудовището и факлата в желязната си стойка моментално блъвна пламък и дим.

— Не е лошо — рече вещерът. Страшилището се изкикоти.

— Само толкова ли? Виждам, че не можеш да се учудиш на какво да е. Казах ти, че този дом изпълнява заповедите ми. Насам, моля. Внимавай, стълбите са стръмни. Светлина!

На първото стъпало чудовището се обърна.

— Каква е тази дрънкулка на шията ти, гостенино? Какво е това?

— Виж.

Чудовището хвана с лапата си медальона, приближи го към очите си, леко подръпвайки веригата на врата на Жералд.

— Този звяр не е приятен на вид. Какво представлява?

— Емблема на занаята.

— Аха. Сигурно си изкарваш хляба с намордници. Оттук, моля. Светлина!

Центърът на голямата, напълно лишена от прозорци зала, беше зает от огромна дъбова маса, съвсем празна, ако не се смята големият свещник от позеленяла мед, покрит с фестони застинал восък. При поредната команда свещите се запалиха, замигаха, разпръсквайки донякъде мрака.

Една от стените беше окичена с оръжия — висяха композиции от кръгли щитове, кръстосани топори и рогатини. Половината на съседната стена беше заета от огромна камина, над която се виждаха редици от потъмнели и олющени портрети. Стената срещу входа беше украсена с ловни трофеи: лопати на лосове и рога на елени хвърляха дълги сенки върху нащърбените глигански, мечи и рисови глави, върху разперените и опърпани крила на изтърбушени орли и ястреби. Централното, почетното място беше заето от разкъсан скален смок, от който падаше талаш. Жералд се приближи.

— Моето деденце го е уловило — каза чудовището, докато пъхаше в зейналото гърло на камината огромен пън. — Трябва да е бил последният наоколо. Сядай, гостенино. Както предполагам, си гладен?

— Не отричам, стопанино.

Чудовището седна на масата, отпусна глава, сплете на корема си космати лапи, помърмори известно време нещо, след което изръмжа и

блъсна по масата. Паници и табли дръннаха цинково и сребърно, чашите отрониха кристален звън. Замириса на печено, на чесън, на майоран и индийско орехче. Жералд не изрази учудване.

— Така — потри лапи чудовището. — Добро обслужване, нали? Заповядай, гостенино. Има тлъста кокошка, шунка от глиган, пастет от... Не знам от какво. От нещо. Имаме яребици. Не, чакай, това са пъдпъдъци. Объркал съм заклинанията. Яж, яж. Това е нормална, истинска храна, не се бой.

— Не се боя — Жералд разкъса на две кокошката.

— Забравих — изпръхтя чудовището, — че не си от страхливите. Как се казваш, по този случай?

— Жералд. А ти, стопанино?

— Нивелен. Но наоколо ме наричат Изрода или Зъблътото. Плашат децата с мен — страшилището плисна в гърлото си съдържанието на огромна купа, след което топна пръсти в пастета, измъквайки половината от паницата с един замах.

— Плашат децата — повтори Жералд с пълна уста. — Сигурно безпричинно?

— Съвсем. За твое здраве, Жералд!

— И за твое, Нивелен.

— Как е виното? Забеляза ли, че е от грозде, а не от ябълки? Но ако не ти харесва, ще направя заклинание за друго.

— Благодаря, това не е лошо. Магьосническите ти способности вродени ли са?

— Не. Имам ги откакто ми поникна това. Муцуната, значи. Сам не зная откъде се взеха, но домът изпълнява каквото му поискам. Нищо специално, мога да направя заклинание за лапачка, пиене, облекло, чиста постеля, топла вода, сапун. Паля огън. Нищо специално.

— Все е нещо. А тази... както казваш, муцуна — отдавна ли я имаш?

— От дванайсет години.

— Как стана?

— Какво те засяга? Налей си още.

— С удоволствие. Не ме засяга; питам от любопитство.

— Разбираем повод и приемлив — разсмя се високо чудовището. — Но аз няма да го приема. Не те засяга и толкова. Но, за да задоволя

поне малко любопитството ти, ще ти покажа как изглеждах по-рано. Погледни там, портретите. Първият, като броиш от огнището, е моето татенце. Вторият, един дявол знае, кой е. А третият съм аз. Виждаш ли?

Изпод прахоляка и паяжините, от портрета го гледаше с воднист поглед някакъв дебеланко с налято, печално и пъпчиво лице. Жералд, на когото не беше чужда склонността на портретистите да спестяват истината на клиентите си, тъжно поклати глава.

— Виждаш ли? — повтори чудовището и оголи зъбите си.

— Виждам.

— Ти какъв си?

— Не разбирам.

— Не разбираш ли? — чудовището вдигна глава, очите му светнаха като на котка. — Моят портрет, гостенино, виси във светлината на свещите. Аз го виждам, но аз не съм човек. Поне не в този момент. За да види портрета, човекът би станал, би се доближил и би взел свещника. Ти не го направи. Изводът е прост. Но аз питам без заобикалки — човек ли си?

Жералд не отмести поглед.

— Щом поставяш така въпроса — отвърна след кратко мълчание той — не съвсем.

— Аха. Сигурно няма да е нетактично, ако попитам, в такъв случай какво си?

— Вещер.

— Аха — повтори след време Нивелен. — Ако си спомням добре, вещерите се издържат по странен начин. Срещу заплащане убиват чудовища.

— Добре си спомняш.

Отново настъпи тишина. Пламъкът на свещите трептеше, отправяше нагоре тънки мустачки огън, бляскаше в кристала на чашите, в каскадите восък, който се стичаше по свещника. Нивелен седеше неподвижно, помръдвайки едва-едва огромните си уши.

— Да си представим — каза най-после той, — че успееш да изтеглиш меча си, преди да те достигна. Да си представим, че дори успееш да ме удариш. При моето тяло, това няма да ме спре — ще те поваля само с тежестта си. А след това ще решат зъбите. Как мислиш,

вещере, кой от двама ни има по-големи шансове, като се стигне до прегризване на гърлото?

Жералд, прикрепяйки с пръст капака на гарафата, си наля вино, отпи една глътка и се изтегна на креслото. Наблюдаваше чудовището с усмивка, а усмивката беше невероятно неприятна.

— Да-а-а — повлече Нивелен, ровейки в пастета. — Трябва да призная, че умееш да отговаряш на въпроси, без много думи. Интересно как ще се справиш със следващия, който ще ти задам. Кой ти плати за мен?

— Никой. Тук съм случайно.

— Не ме ли лъжеш?

— Нямам обичай да лъжа.

— А какъв обичай имаш? Разказвали са ми за вещерите. Забравих, че те крадат малки деца, които след това хранят с вълшебни билки. Които оцелеят, сами стават вещери с нечовешки способности. Обучават ги в унищожаване, в изкореняване на всички човешки чувства и рефлексии. Правят от тях чудовища, които трябва да убиват други чудовища. Чувал съм да казват, че е време да се започне лов на вещери. Защото чудовищата са все по-малко, а вещерите все повече. Изяж пъдпъдъка преди да е изстинал съвсем.

Нивелен грабна един пъдпъдък, лапна го цял и го схруска като сухарче, трошейки шумно със зъби костите му.

— Защо не казваш нищо? — запита безизразно, преглъщайки. — Кое от разказваното за вас е истина?

— Почти нищо.

— А какво е лъжа?

— Това, че чудовищата са все по-малко.

— Факт. Не са малко — показва зъбите си Нивелен. — Едно от тях е пред теб и си мисли дали направи добре, че те покани. Твоят знак още отначало не ми хареса, гостенино.

— Ти не си никакво чудовище, Нивелен — каза сухо вещерът.

— А, чумо, това е нещо ново. Според теб тогава какво съм аз? Лукова глава? Ято диви гъски, отлитащи на юг в тъжна, ноемврийска утрин? Не? Или може би съм изгубената край извора девственост на гърдестата мелничарска дъщеря? Хайде, Жералд, кажи ми какво съм аз. Не виждаш ли че треперя от любопитство?

— Не си чудовище. В противен случай нямаше да можеш да докоснеш сребърната табла. И за нищо на света не би хванал с ръка моя медальон.

— Ха! — изрева Нивелен така, че пламъчетата на свещите станаха за миг хоризонтални. — Днес определено е ден за разкриване на най-големи страшни тайни! Ей сега ще науча, че тези уши са ми пораснали, защото като дете не съм обичал овесени ядки с мляко!

— Не, Нивелен — отвърна спокойно Жералд. — Това е резултат от уроки. Сигурен съм, че знаеш кой те е урочасал.

— И какво, ако знам?

— Може да се премахне. В много случаи.

— Като вещер, ти сигурно можеш да премахваш уроки. В много случаи ли?

— Мога. Искаш ли да опитам?

— Не. Не искам.

Чудовището разтвори паст и оплези червения си, две педи дълъг език.

— Сбърках те, нали?

— Сбърка ме — призна Жералд.

Страшилището се закикоти, излетна се в креслото.

— Знаех, че ще те сбъркам — каза то. — Налей си още, разположи се удобно. Ще ти разправа цялата история. Вещер или не вещер, очите ти са добри, а аз имам желание да побъбря. Налей си.

— Вече няма какво.

— А, чума — чудовището изхриптя, след което отново блъсна с лапа по масата. До двете празни гарафи, неизвестно откъде се появи голям глинен съд. Нивелен откъсна със зъби восьмичния му печат.

— Както сигурно си забелязал — започна чудовището, докато си наливаше, — околностите са доста безлюдни. До най-близкото селище има доста път. Защото, виждаш ли, моето татенце, а и деденцето ми навремето не са давали много поводи за привързаност нито на съседите, нито на минаващите по пътя търговци. Всеки, който минавал оттук, в най-добрия случай е трябвало да се прости с имането си, ако татко го зърнел от кулата. А няколко близки села изгоряха, защото той беше решил, че данъкът не се плаща навреме. Едва ли някой е обичал моето татенце. Освен мен, разбира се. Плаках страшно, когато веднъж докараха с талига онова, което беше останало от него след удар с остър

меч. Деденцето по това време не се занимаваше вече активно с грабеж, защото от деня, когато го бяха цапардосали с желязо по чутурата, ужасно заекваше, точеше лиги и рядко стигаше до гърнето. Стана така, че като наследник аз трябваше да предвождам дружината.

— Млад бях тогава — продължаваше Нивелен, — още с мляко по устата, така че дружината моментално ме завъртя на пръста си. Водех ги, както се сещаш, колкото охранено прасе може да води вълци. Започнахме да правим едни неща, които, ако татко беше жив, никога нямаше да позволи. Ще ти спестя подробностите, ще мина направо към същественото. Един ден се пуснахме чак до Желибол, край Мирта, и ограбихме един храм. Отгоре на всичко там имаше млада жрица.

— Какъв беше храмът, Нивелен?

— Един дявол знае, Жералд. Но трябва да е бил лош храм. На олтара, помня много добре, имаше черепи и кости, гореше зелен огън. Смърдеше като в ада. Но на въпроса. Момчетата повалиха жрицата и ѝ смъкнаха дрехата, а след това казаха, че трябвало да стана мъж. Е, и станах мъж, по дяволите. Докато възмъжавах, жрицата ми плю в лицето и изкрепя нещо.

— Какво?

— Че съм чудовище в човешка кожа, че ще бъда чудовище над чудовищата, нещо за любов, за кръв, не помня. Ножчето, такова едно малко, сигурно е било скрито в косите ѝ. Уби се, и тогава... Излетяхме оттам, Жералд, казвам ти, за малко да изтрепем конете. Лош беше храмът.

— Разказвай нататък.

— Нататък стана, както каза жрицата. След няколко дни събуждам се сутринта, а слугите — който ме види, изпищява и си плюе на петите. Аз — пред огледалото... Гледай, Жералд, паникьосах се, получих някакъв припадък, спомням си всичко като в мъгла. Накратко, търкулнаха се трупове. Няколко. Използвах каквото ми паднеше подръка, изведнъж бях станал много силен. А къщата ми помагаше както може — тряскаха се врати, летяха предмети, пламваше огън. Който можа, избяга от ужас — леля, братовчедката, момчетата от дружината. Какво да приказвам, избягаха дори кучетата, виейки, с подвити опашки. Избяга моята котка. От страх отиде по дяволите дори папгалът на леля. Останах сам, ръмжах, виех, беснях, чупех каквото ми падне, най-много огледала.

Нивелен млъкна, изпъшка и подсмръкна.

— Когато припадъкът мина — подхвана той отново, — беше късно за каквото и да било. Бях сам. На никого вече не можех да обясня, че съм се променил само външно, че макар и страшен на вид, съм само глупав дългуч, който хлипа в пустия замък над телата на слугите. След това дойде ужасният страх — ще се върнат и ще ме накълцат, преди да съм успял да им обясня. Но никой не се върна.

Чудовището замълча за момент и изтри носа си с ръкав.

— Не искам да се връщам към ония първи месеци, Жералд, и днес ме втриса, като си спомня. Ще мина към въпроса. Дълго, много дълго се свивах в замъка като мишка под метла, без да си показвам носа навън. Ако се появеше някой — това ставаше много рядко, — не излизах, заповядвах на дома си да тресне два пъти с прозорците или изревавах и обикновено това стигаше гостенинът да вдигне облаци прах зад себе си. Това беше чак до деня, когато в бледата утрин поглеждам през прозореца и какво виждам? Някакъв дебелак къса рози от лелиния храст. А трябва да знаеш, че това не е какво да е, а сини рози от Назер, пръчките донесъл още дядо. Обхвана ме ярост и изскочих на двора. Дебелият, когато си върна гласа, който беше загубил при вида ми, изквича, че искал само няколко цвята за дъщеричката си, да съм имал милост към него, да съм му дарял живот и здраве. Вече се бях накарал да го изритам през главния вход, когато нещо ме осени, спомних си приказките, които някога ми беше разказвала Ленка, моята бавачка, старата чума. Дявол да го вземе, помислих си, нали красиви девойки превръщат жаби в принцове и обратно, така че може... Може в тези брътвежи да има зрънце истина, някакъв шанс... Подскочих две педи, заревах така, че дивата лоза се свлече от стената, и рекох: „Дъщерята или живота!“, нищо по-свястно не ми дойде на ум. Търговецът — защото това беше търговец — го удари на плач, след което ми призна, че дъщеричката му е на осем години. Какво, смееш ли се?

— Не.

— Защото аз не знаех да се смея ли, да плача ли над жалката си съдба. Дожаля ми за търговеца, не можех да го гледам как трепери, поканих го да влезе, нагостих го, на изпроводяк му насипах в торбата злато и скъпоценни камъни. Да ти кажа, в подземие то е останало доста имане, още от времето на татко, пък и не знаех какво да го правя,

можех да си позволя един жест. Търговецът засия, започна да благодари, чак брадата си оплю. Трябваше някъде да се е похвалил с късмета си, защото не минаха и два месеца и тук пристигна втори търговец. Носеше грижливо приготвен голям чувал. И дъщеря. Също голяма.

Нивелен изпъна крака под масата и се протегна така, че столът изпраця.

— Раз-два, разбрахме се с търговеца — продължи той. — Решихме да ми я остави за една година. Трябваше да му помогна да натовари торбата на мулето си, защото самичък нямаше да може да я помръдне.

— А момичето?

— Известно време получавах конвулсии при вида ми, беше сигурна, че в края на краищата ще я изям. Но след месец вече се хранехме на една маса, бъбрехме и правехме дълги разходки. И въпреки че беше мила и отракана, езикът ми се заплиташе, когато разговарях с нея. Виждаш ли, Жералд, винаги съм бил плах с момичетата, винаги ставах за посмешище, дори с момите от обора, ония, с тор по прасците, които момчетата от дружината премятаха както си искат. Дори те се гавреха с мен. Какво остава, си мислех, с такава муцуна. Не посмях дори да ѝ намекна защо бях заплатил толкова скъпо една година от живота ѝ. Годината се носеше като смрад от народно опълчение, докато накрая търговецът се появи и си я прибра. А аз, отчаян, се затворих вкъщи и няколко месеца не реагирах на никакви посетители с дъщери, които се мъкнеха тук. Но след една година, прекарана с компания, разбрах колко е тежко, като няма пред кого да отвориш уста.

Чудовището отрони нещо, което трябваше да е въздишка, но приличаше на хълцане.

— Следващата се казваше Фен — каза то след малко. — Беше дребна, пъргава и цвръклива, истинско мишле. Изобщо не се страхуваше от мен. Един ден, беше точно годишнина от моето подстригване, двамата се напихме с медовина и... ехе-е-е. Веднага след това изскочих от леглото и пред огледалото. Признавам, бях излъган и смачкан. Муцуната си беше същата, може би само малко по-глупава. А казват, че в приказките е скрита мъдростта на народа! Лайно е тази мъдрост, Жералд. Е, Фен се постара да забравя тревогите

си. Беше весело момиче, казвам ти. Знаеш ли какво измисли? Двамата плашихме неканените гости. Представи си — влиза някой такъв в двора, оглежда се и изведнъж аз се втурвам на четири крака към него с рев, а Фен, съвсем гола, ми седи на гърба и тръби с ловджийския рог на дядо!

Нивелен се затресе от смях с блеснали зъби.

— Фен — продължи той — беше при мен цяла година, след това се върна в семейството си с голяма зестра. Успяла да се омъжи за някакъв кръчмар, вдовец.

— Продължавай, Нивелен. Много е интересно.

— Какво приказваш? — рече чудовището, чешейки се шумно между ушите. — Е, добре. Следващата, Примула, беше дъщеря на обеднял рицар. Рицарят, когато пристигна тук, имаше мършав кон, броня и беше много дълъг. Отвратителен беше, казвам ти, Жералд, като торна яма и пръскаше наоколо същата миризма. Примула, да ми отсекаш ръката, ако не е вярно, трябва да е била опитвана, докато е бил на война, защото беше доста хубавичка. И в нея не събудих страх, впрочем нищо чудно, защото в сравнение с родителя ѝ можех да мина за сносен. Както се оказа, имаше буен темперамент, а и аз, набрал кураж, не си губех времето. След две седмици с Примула бяхме в много близки отношения, обичаше да ме дърпа за ушите и да вика: „Изяж ме, звяро!“, „Разкъсай ме, чудовище!“ и тем подобни идиотщини. Аз в промеждутъците бягах до огледалото, но представи си, Жералд, надничах в него с растяща тревога. Все повече се страхувах от връщане към предишния си не толкова внушителен вид. Виждаш ли, Жералд, преди това бях мухльо, а сега бях станал юначага! Преди непрестанно боледувах, кашлях и носят ми течеше, сега нищо не ме хващаше. А зъбите? Няма да повярваш колко развалени бяха зъбите ми! А сега? Мога да прегриза крака на стола. Искаш ли да видиш?

— Не. Не искам.

— Може и да е по-добре — прозя се чудовището. — Господжичките се радваха, като се перчих, и вкъщи останаха много малко здрави столове. — Нивелен зяпна и езикът му се нави на тръба.

— Уморих се да приказвам, Жералд. Накратко, след това имаше още две — Илка и Венимира. Всичко ставаше по един и същ начин, чак скучно. Най-напред смес от страх и подозрителност, после нещо

като симпатия, подкрепяна от дребни, но скъпи подаръци, после „Ухапи ме, цяла ме изяж“, после връщане на таткото, трогателно сбогуване и все по-съществеността стапяне на съкровището. Реших да правя по-големи прекъсвания за усамотяване. Естествено, отдавна бях престанал да вярвам, че целувката на девойка ще промени външността ми. И се примирих с това. Дори стигнах до извода, че съм добре, както съм, и не са ми нужни никакви промени.

— Никакви ли, Нивелен?

— За да знаеш всичко, ще ти кажа — конско здраве, свързано с този ми вид, това веднъж. Второ — различието ми от другите действия на момичетата като възбудител. Не се смей! Повече от сигурен съм, че като човек трябваше здравата да потичам, за да се добера до такава например Венимира, която беше много красива жена. Струва ми се, че такъв, като на онзи портрет дори не би погледнала. И трето, безопасност. Татенцето имаше врагове, някои още са живи. Онези, които дружината под моето водачество изпрати под земята, имат роднини. В подземията има злато. Ако не беше страхът, който будя, някой би дошъл за него. Например селяните с вилите си.

— Изглеждаш много сигурен — каза Жералд, играейки си с празната чаша, — че в сегашния си вид не си настроил никого срещу себе си. Никой баща, никоя дъщеря. Никой роднина или годеник на дъщеря. А, Нивелен?

— Я стига, Жералд — възмути се чудовището. — Какво приказваш? Бащите не бяха на себе си от радост, казах ти, бях невъобразимо щедър. А дъщерите? Не си ги виждал как пристигаха тук, с одърпани роклички, с лапички, изтъркани от пране, прегърбени от мъкненето на ведрата. Примула две седмици след като беше дошла при мен, още имаше по гърба и бедрата следи от камшика, с който я беше налагал рицарският ѝ татко. А при мен бяха като принцеси, в ръце вземаха само ветрило, дори не знаеха къде е кухнята. Обличах ги и ги кичех с дрънкулки. При първо поискване се пълнеше с топла вода металната вана, която татко беше откраднал за майка ми от Асенгард. Представяш ли си — метална вана! Рядко някой областен управител, какво приказвам, рядко някой владетел има вкъщи метална вана. За тях това беше дом от приказките, Жералд. А що се отнася до леглото... Чумата да го тръшне, в днешно време честта е по-рядка от скалния смок. Никоя не съм насилвал.

— Но подозираше, че някой ми е платил за теб. Кой можеше да плати?

— Негодникът, който иска остатъка от подземиято ми, но няма повече дъщери — убедено каза Нивелен. — Човешката алчност няма граници.

— И никой друг?

— И никой друг.

Двамата мълчаха, загледани в нервно потрепващите пламъчета на свещите.

— Нивелен — каза внезапно вещерът. — Сега сам ли си?

— Вещере — отговори чудовището сред кратко колебание, — мисля си, че всъщност за неуместните ти думи сега трябва да те хвана за шията и да те изтърколя по стълбите. Знаеш ли защо? Защото ме смяташ за полуидиот. От самото начало гледам как наостряш уши, как поглеждаш към вратата. Много добре знаеш, че не живея сам. Прав ли съм?

— Прав си. Извинявай.

— Много ми трябва извиненията ти. Видя ли я?

— Да. В гората, близо до портата. Това ли е причината търговците с дъщерите си от известно време да си заминават с празни ръце?

— И за това си знаел? Да, това е причината.

— Може ли да попитам...

— Не. Не може.

И отново настъпи мълчание.

— Е, какво пък, твоя воля — рече накрая вещерът, ставайки. — Благодаря за гостоприемството, стопанино. Време е за път.

— Вярно — Нивелен също стана. — По определени причини не мога да ти предложа да пренощуваш в замъка, а не те съветвам да прекараш нощта в близките гори. Откакто околностите опустяха, тук нощно време е опасно. Трябва да се върнеш на пътя преди мръкване.

— Ще го имам предвид, Нивелен. Сигурен ли си, че не ти е нужна моята помощ?

Страшилището го изгледа накриво.

— А сигурен ли си, че би могъл да ми помогнеш? Ще имаш ли сили да премахнеш това от мен?

— Нямах предвид само такава помощ.

— Не отговори на въпроса ми. Въпреки че... Май отговори. Не би могъл.

Жералд го погледна право в очите.

— Тогава не сте имали късмет — каза той. — От всички храмове в Желибол и долината Нимнар сте избрали точно светилището Корам Аг Тера, на Лъвоглавия Паяк. За да се отмени проклятието на жрицата на Корам Аг Тера, са нужни знания и способности, които не притежавам.

— А кой ги притежава?

— Все пак те интересува? Казваше, че си добре, както си.

— Както е, да. Не обаче, както може да стане. Опасявам се...

— От какво се опасяваш?

Чудовището спря пред вратата и се обърна.

— Вещере, омръзнах ми въпросите, които вечно задаваш, без да отговаряш на моите. Явно трябва пак да те питам. Слушай — от известно време имам ужасни сънища. Може би думата „чудовищни“ ще е по-точна. С право ли се опасявам? Накратко, моля.

— След такъв сън, като се събудиш, не са ли ти схванати краката? Иглички в леглото?

— Не.

— А...

— Не. Накратко, моля.

— С право се боиш.

— На това може ли да се помогне? Накратко, моля.

— Не.

— Най-последно. Да вървим, ще те изпратя.

На двора, докато Жералд оправяше седлото, Нивелен погали кобилата по носа, потупа я по врата. Плотка, зарадвана от ласката, наведе глава.

— Животинките ме обичат — похвали се чудовището. — Аз също ги обичам. Моята котка, Лакомницата, макар че най-напред избяга, после се върна при мен. Дълго време тя беше единственото живо същество, което ми правеше компания в неволята. Вереена също...

Млъкна и изкриви муцуна. Жералд се усмихна.

— Също ли обича котките?

— Птиците — оголи зъби Нивелен. — Изпуснах се, чумата да ме тръшне. Е, тъй да бъде. Това не е поредната търговска дъщеря, Жералд, нито пореден опит да намеря зрънце истина в старите дрънканици. Това е нещо сериозно. Обичаме се. Ако се захилиш, ще те цапардосам по мутрата.

Жералд не се усмихна.

— Твоята Вереена — каза той — сигурно е русалка. Знаеш ли това?

— Подозирам. Тънка. Черна. Рядко говори, на език, който не знам. Не яде човешка храна. Изчезва за цял ден в гората, после се връща. Това типично ли е?

— Горедолу — вещерът притегна колана на коня. — Сигурно мислиш, че няма да се върне, ако станеш човек?

— Сигурен съм. Знаеш колко се боят русалките от хората. Малцина са виждали русалка отблизо. А аз и Вереена... Е, по дяволите. Със здраве, Жералд!

— Със здраве, Нивелен.

Вещерът притисна пети в корема на крантата и потегли към портата. Чудовището зашляпа до него.

— Жералд?

— Слушам те.

— Не съм толкова глупав, колкото си мислиш. Тук си пристигнал по следите на някой от търговците, които напоследък са идвали. Случило ли се е нещо с някого?

— Да.

— Последният беше тук преди три дни. С дъщеря си — впрочем не кой знае каква красавица. Заповядах на замъка да затвори всички врати и прозорци, нямаше никакви признаци на живот. Повъртяха се из двора и си тръгнаха. Момичето откъсна една роза от лелиния храст и я забодде на роклята си. Търси ги някъде другаде. Но внимавай, околностите са отвратителни. Казах ти, че нощно време в гората не е безопасно. Чуват се и се виждат грозни работи.

— Благодаря, Нивелен. Няма да забравя за теб. Кой знае, може да се намери някой, който...

— Може, да. А може и не. Това е мой проблем, Жералд, мой живот и мое наказание. Научих се да го понасям, свикнах. Ако стане

по-зле, и с това ще свикна. А ако стане още по-зле, не търси никого, ела сам и свърши работата. По вещерски. Със здраве, Жералд.

Нивелен се обърна и отсечено замарширува към замъка. Не се обърна повече назад.

III. Околността беше безлюдна, дива, враждебно настръхнала. Жералд не се върна на пътя, не искаше да удължава пътешествието си, тръгна напреко, през елака. Нощта прекара на плешивия връх на висок хълм, с меч на коленете, край малък огън, в който от време на време подхвърляше по някое клонче самакитка. Посред нощ забеляза далеч в долината светлината на огън, дочу безумен вой и пеене, и нещо, което можеше да бъде само вик на изтезавана жена. Отправи се натам призори, но намери само изпотъпкана поляна и овъглени кости в още топла пепел. Нещо, което седеше в короната на огромен дъб, вресеше и съскаше. Можеше да е горски дух, а можеше и да е обикновена дива котка. Вещерът не спря да провери.

IV. По пладне, докато поеше Плотка на едно изворче, кобилата изцвили пронизително, дръпна се, като оголи жълти зъби и ухапа юздата. Жералд механично я успокои със Знака и тогава забеляза правилна окръжност, образувана от подаващите се от мъха шапчици на червеникави гъби.

— Плотка, ставаш същинска истеричка — каза той. — Та това си е най-обикновен магически кръг. Какви са тези сцени?

Кобилата изпръхтя и обърна глава към него. Вещерът потри челото си, навъси се и се умисли. След това с един скок се озова на седлото, обърна коня, движейки се бързо назад, по собствените си следи.

„Животинките ме обичат“ — измърмори той. — Извинявай, конче. Излиза, че имаш повече ум от мен.

V. Кобилата свиваше уши, пръхтеше, късаше земята с подкови и не искаше да върви. Жералд не я успокои със Знака — скочи от седлото и прехвърли на челото на животното поводите. На гърба му вече го нямаше стария меч в гущеровата ножница — мястото му зае блестящо красиво оръжие с кръстовиден ефес и матова, добре поставена ръкоятка, завършваща с топка от бял метал.

Този път портата не се отвори пред него, Беше отворена, както я беше оставил, когато си тръгна.

Дочу песен. Не разбра думите, дори не можеше да схване на какъв език са. Това не беше нужно — вещерът знаеше, чувстваше и разбираше цялото естество, същността на това пеене, тихо, проникващо, разливащо по жилите с обезсилващи, парализиращи вълни заплаха.

Песента секна неочаквано и тогава я видя. Беше се излегнала върху гърба на делфина в пресъхналия фонтан, обвила покрития с мъх камък с малките си ръчички, толкова бели, че изглеждаха прозрачни. Под гъсталака на сплетените ѝ черни коси блестяха впити в него огромни широко отворени очи с цвят на антрацит.

Жералд се приближи полека; с мека, пружинираща стъпка, движейки се в полукръг от стената, покрай храста със сини рози. Създанието, прилепено до делфина, въртеше след него дребничко личице с израз на неописуема тъга, пълно с необикновена прелест, което като че ли те караше да продължаваш да чуваш песента, въпреки че малките бледи устнички бяха слепени и от тях не излизаше и най-слаб звук.

Вещерът спря на десетина крачки от нея. Мечът, полекичка измъкнат от черната емайлирана ножница, блесна и заискри над главата му.

— Това е сребро — каза той. — Това острие е сребърно.

Бледото личице не трепна, антрацитовите очи не промениха израза си.

— Толкова много приличаш на русалка — продължаваше спокойно вещерът, — че можеш да заблудиш всеки. Толкова повече, че ти си рядка птичка, чернокоса. Но конете никога не грешат. Различават такива като теб инстинктивно и безпогрешно. Коя си ти? Мисля, че си мула или алп. Обикновен вампир не би излязъл на слънце.

Крайчетата на бледата устица трепнаха и леко се вдигнаха.

— Привлече ти Нивелен с вида си, нали? Сънищата, за които спомена, му изпращаш ти. Представям си какви сънища са били и му съчувствам.

Създанието не помръдна.

— Обичаш птиците — продължаваше вещерът. — Но това не ти пречи да прегризваш гърлата на хора от двата пола, нали? Наистина, ти

и Нивелен! Чудесна двойка — чудовище и вампир, владетели на горски замък. За колко щяхте да завладеете цялата околност. Ти, вечно жадна за кръв, и той, твойт бранител, убиец по поръчка, сляпо оръдие! Но най-напред трябваше да стане истинско чудовище, а не човек с маска на чудовище.

Големите черни очи се присвиха.

— Какво става с него, чернокоса? Пееше, а всъщност пиеше кръв. Посегна към последното средство, щом не успя да подчиниш мисълта му. Прав ли съм?

Черната главица кимна лекичко, почти незабележимо, а ъгълчетата на устните се вдигнаха по-високо. Малкото личице придоби зловещ израз.

— Сега сигурно се смяташ за господарка на този замък?

Кимване, този път по-ясно.

— Мула ли си?

Бавно, отрицателно движение с глава. Съскането, което се разнесе, можеше да идва само от бледата, кошмарно усмихната уста, въпреки че вещерът не беше забелязал да я движи.

— Алп?

Отрицание.

Вещерът се дръпна назад, стискайки по-здраво меч.

— Това значи, че си...

Ъгълчетата на устата започнаха да се вдигат все по-високо и по-високо, устните се разтвориха...

— Брукса! — извика вещерът и скочи към фонтана.

Между бледите устни блестяха бели, остри зъби. Вампирът се надигна, изви гръбнак като гепард и извреця.

Звуковата вълна блъсна вещера като таран, лиши го от дъх, смаза ребрата му, прониза ушите и мозъка му с острието на болката. Докато летеше назад, все пак успя да кръстоса ръце в Знака на Хелиотроп. Магията омекоти до голяма степен силата, с която врхлетя върху стената, но въпреки това му притъмня пред очите, а последната глътка въздух излетя от дробовете му, придружена от тежък стон.

На гърба на делфина, в каменния обръч на пресъхналия фонтан, на мястото, където само преди миг седеше изящната фигурка на момичето с бяла рокля, с разперени огромни крила блестеше черен прилеп, разтворил дълга, тясна уста, пълна с остри като игли бели

зъби. Черните крила се размахаха, затрептяха и изчадието се устреми към вещера като стрела, пусната от арбалет. Жералд, усещайки в устата си железния вкус на кръв, изкрещя заклинанието си и изпъна ръка с пръсти, разперени в Знака Куен. Прилепът изсъска, направи остър завой, и кикотейки се, се стрелна нагоре, а после внезапно пикира вертикално направо към гърлото на вещера. Жералд отскочи, стреля, без да улучи. Прилепът плавно, грациозно, махайки само с едно крило, се изви, завъртя се около него и отново нападна разтворил сляпа, зъбата муцуна. Жералд чакаше, насочил към звяра хванатия с две ръце меч. В последния миг скочи, но не встрани, а напред, и замахна с всички сили така, че въздухът изсвири. Не улучи. Това беше толкова неочаквано, че загуби равновесие и с част от секундата закъсня с отскока. Почувства как ноктите на чудовището разкъсват бузата му, а антрацитното влажно крило го плесна по врата. Завъртя се на място, пренесе тежестта на тялото си върху десния крак и с отсечено движение удари, отново неуспешно, по фантастично бързото страшилище.

Прилепът размахна крила, издигна се нагоре и се стрелна към фонтана. В момента, когато закривените нокти заскърцаха по камъка, отвратителната, пускаща лиги муцуна започна да се размазва, да се видоизменя, да изчезва, въпреки че изплуващите на мястото ѝ бледи устнички не криеха кръвожадната паст.

Брукса зави пронизително, модулирайки глас в чудовищно пеене, изцъкли срещу вещера преливащи от омраза очи и отново изврещя.

Ударът на вълната беше толкова мощен, че пречупи Знака. В очите на Жералд се завъртяха черни и червени кръгове, в слепоочието и темето му забуча. През свредела на болката в ушите, започна да дочува гласове, вопли, стенания, звуци на флейта и обой, виене на вихри. Кожата на лицето му изтръпна и замръзна. Свлече се на едно коляно, разтърси глава.

Черният прилеп безшумно се насочваше към него, разтваряйки в полет зъбати челюсти. Жералд, замаян от вълната на кряска, реагира инстинктивно. Вдигна се от земята, мълниеносно нагаждайки ритъма на движенията си към скоростта на чудовището: три крачки напред, отклонение и полузавъртане, след тях бърз като мисъл удар с две ръце. Острието не срещна съпротива. Почти не усети, чу се само вик, но този път това беше вик на болка, причинена от допира на среброто.

Брукса, виейки, отново сменяше облика си върху гърба на делфина. На бялата рокля, малко над лявата гръд, се виждаше червено петно от драскотина не по-голямо от обикновен палец. Вещерът изскърца със зъби — ударът, който трябваше да разполови звяра, се оказа леко докосване.

— Кряскай, вампире — гракна той, докато изтриваше кръвта от лицето си. — Ще се накряскаш. Изгуби сили! А тогава ще ти клъцна красивата главица!

Ти. Ще изгубиш сили ти. Магьосник. Ще те убия.

Устата на брукса не помръдна, но вещерът чуваше думите ясно, те бръмнаха в мозъка му, експлодираха, глухо звънтяха, кънтяха като че ли излизаха изпод вода.

— Ще видим — процеди той и, наклонен напред, се насочи към фонтана.

Ще те убия. Ще те убия. Ще те убия.

— Ще видим.

— Вереена!

Нивелен с увиснала глава, подпрян с две ръце на вратата на замъка се измъкваше оттам. С полюшваща се стъпка се отправи към фонтана, размахвайки несигурно лапи. По дрехата му личаха кървави петна.

— Вереена! — изрева отново той.

Брукса тръсна глава към него. Жералд, издигнал меч за сеч, скочи към нея, но реакцията на вампира беше по-бърза. Остър вик и нова вълна повали вещера. Той падна възник, затрака по чакъла на алеята. Брукса се изви, превърна се в пружина за скок, зъбите в устата ѝ блеснаха като поразяващи кинжали. Нивелен, махайки с лапи като мечка, се опита да я улови, но тя изкрещя направо в муцуната му и го отхвърли няколко метра назад, върху дървеното скеле край стената, което се срути с оглушителен трясък и го затрупа под куп греди.

Жералд беше вече на крака и затича из двора, в полукръг, опитвайки се да отвлече вниманието на брукса от Нивелен. Вампирът, развял бяла рокля, се носеше точно срещу него, леко като пеперуда, едва докосвайки земята. Вече не крещеше, не опитваше нови метаморфози. Вещерът знаеше, че вече изморена. Но знаеше, че и уморена представлява смъртна опасност. Зад гърба на Жералд Нивелен ръмжеше и се бореше с дървената камара.

Жералд отскочи вляво, гмурна се в бързата объркваща мелница на меча. Брукса се насочи към него — бяло-черна, устремна, страшна. Беше я подценил — тя изкрещя в своя бяг. Той не успя да направи Знака, полетя назад, блъсна с гръб стената, болката в гръбнака плисна чак до върховете на пръстите му, парализира раменете му, подгъна коленете му. Падна на четири крака. Брукса, извивайки песента си, скочи към него.

— Вереена! — изрева Нивелен.

Тя се обърна. И тогава Нивелен със замах заби между гърдите ѝ счупения, остър край на триметров пречупен железен прът. Тя дори не извика. Само въздъхна. При звука на тази въздишка вешерът се разтрепери.

Не мърдаха — Нивелен на широко разкрасени крака, стискаше пръта с две ръце, като блокираше единия му край под мишница. Брукса, като бяла пеперуда на топлийка, висеше на другия край, също хванал оръжието с две ръце.

Вампирът изпусна раздиращ стон и внезапно натисна силно кола. Жералд видя как на гърба ѝ, на бялата рокля разцъфтява червено петно, от което в кървав гейзер изпълзва, отвратително и погнусяващо, пречупеният прът. Нивелен извика, направи крачка назад, после друга, след това започна бързо да отстъпва, но не изпускаше желязото, влачейки след себе си промушената брукса. Още една крачка и подпря рамене о стената на замъка. Краят на оръжието му, стиснато под мишницата, застърга камъка.

Брукса бавно, като че ли ласкаво, плъзна малките си ръчички по пръта, опъна рамене, сграбчи мощно пръта и отново натисна. Над гърба ѝ окървавеното желязо стърчеше вече близо метър. Очите ѝ бяха широко отворени, главата — отметната назад. Дишането ѝ ставаше все по-често, ритмично, преминаваше в пръхтене.

Жералд стана, но зашеметен от картината, все още не можеше да събере сили за някакво действие. Чу думи, които отекнаха дълбоко в черепа му, като под сводовете на студено и влажно подземие.

Мой си. Или ничий. Обичам те. Обичам те.

Нова, ужасна, накъсана, удавена в кръв въздишка. Брукса се дръпна, премести се напред по пръта, протегна ръце. Нивелен заръмжа отчаяно, опитваше се, без да пуска оръдието си, да отмести вампира по-далече от себе си. Напразно. Изчадието се примъкна още по-

напред, хвана главата му. Той зави още по-страшно, разтърси косматата си глава. Брукса отново се плъзна по пръта, наклони глава към гърлото на Нивелен. Зъбите блеснаха ослепително.

Жералд скочи. Скочи като освободена пружина. Всяка крачка, всяко движение, което трябваше да направи сега, беше негова природа, беше шлифовано, автоматично и смъртоносно неизбежно. Три бързи стъпки. Третата, като стотици подобни на нея преди това завърши на левия крак с мощно, решително заковаване на място. Завъртане на тялото и остро, направено със замах, посичане. Погледна очите й. Нищо вече не можеше да се промени. Чу глас. Нищо. Извика, за да заглуши думата, която тя повтаряше. Нищо не можеше да стане. Отсече.

Удари уверено, като стотици пъти преди това, със средата на острието и веднага, продължавайки ритъма на движението, направи четвърта крачка и още половин завъртане. Оръжието, в края на дъгата на удара вече свободно, го последва, блестейки, понасяйки след себе си фонтан от червени капки. Гарваночерните коси се понесоха на вълни, развяха се и заплуваха по въздуха, плуваха, плуваха, плуваха...

Главата падна върху чакъла.

Все по-малко ли са чудовищата?

А аз? Какво съм аз?

Кой вика? Птиците?

Жената с кожухчето и синята рокля?

Роза от Назер?

Каква тишина!

Каква пустота! Каква пустош!

В мен.

Нивелен, свит на кълбо, разтърсван от гърчове и конвулсии, лежеше край стената на замъка, сред копривата, обгърнал с ръце главата си.

— Стани — каза вещерът.

Младият, красив, добре сложен мъж с бледо лице, легнал край стената, вдигна глава и се огледа наоколо. Погледът му беше замъглен. Потърка очи с юмруци. Погледна ръцете си. Опипа лицето си. Ахна тихо, сложи пръст в устата си и дълго опипва венците си. Отново заопипва лицето си и отново ахна, докосвайки четирите кървави, набъбнали следи по бузата си. Изстена, след това се засмя.

— Жералд! Как така? Как стана... Жералд!

— Стани, Нивелен. Стани и ела. В седлото имам лекове, нужни са и на двама ни.

— Аз вече нямам... Нямам ли? Жералд? Как така?

Вещерът му помогна да се изправи, като се опитваше да не гледа дребните, толкова бели, почти прозрачни ръце, хванали пръта, забит между малките гърди, обвити с мокра червена тъкан. Нивелен отново простена...

— Вереена...

— Не гледай. Да вървим!

Тръгнаха през двора, покрай храста със сини рози, като се подкрепяха един друг. Нивелен непрекъснато опипваше със свободната си ръка лицето си.

— Не е за вярване, Жералд. След толкова години? Как е възможно?

— Във всяка приказка има зрънце истина — каза тихо вещерът. — Любов и кръв. И двете са огромна мощ. Вълшебници и учени от години си блъскат главите над това, но не са стигнали до нищо друго освен че...

— Освен какво, Жералд?

— Освен че любовта трябва да е истинска.

Публикувано в списание „Наука и техника“, броеве 3,4,5,6,7-8/1991 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.